

ΑΠΟ ΤΟ ΘΡΥΛΟ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΛΩΤ

Το παράδοξο «μήλα των Σοδόμων».

Ξαναβρέθηκε δὴν γε τὸ δέντρο ποὺ δίνει τὰ καταραμένα «μήλα τῶν Σοδόμων»... Κατὰ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἦταν ἓνα δέντρο μεγαλοπρεπέστατο, ποὺ ἔκαμε καρπὸς φαινομενικῶς ὠραίους καὶ ἀρεχτικούς. Μόλις ὁμως ἀγγίξε κανεὶς ἕναν ἀπ' αὐτούς, ἀμέσως ξεκολλ...

δπλαδὴ γέρω εἶνε τὰ στρώματα τοῦ χαλκοῦ, τοῦ γαίνθρακος τῆς ποτάσας, τοῦ θειασίου, τῆς ἀσφάλτου, τοῦ πετρελαίου. Ὁ πλοῦτος δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴ τῶν Ἀγγλῶν, καὶ μὴ μετὰλλευσε τὸ φασικὸ αὐτοῦ πλοῦτος τῆς χώρας. Καὶ ἄλλοι ἀπὸ λίγων καιρῶν, ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἀνέβη στὸν οὐρανὸν ὁ καπνὸς τῆς καταστροφῆς, θ' ἀνεβαίνουν οἱ καπνοὶ τῶν μεταλλουργειῶν καὶ τραῖνα θὰ διασχίζουν τὴν χώρα ἔρημη γὰρ γὰρ μεταφέρουν τὰ μεταλλεύματα καὶ τὰ πετρελαιοτὰ τῆς καταραμένης κοιλάδος στὸν πολιτισμένον κόσμον.

λοῦσε ἀπὸ τὸ κλαδί του καὶ ἔπεφε κἀτον σάχητν !..... Ἔτσι τοῦλάχιστο ἔλεγαν οἱ θρύλοι.....

Λοιπὸν, τὸ δέντρο, ποὺ οἱ βοτανικοὶ ὀνομάζουν «Σολάνουμ ποιντόμουμ» καὶ βρίσκεται σὲ μερικὸς τόπους τῆς Νοτιοανατολικῆς Ἀφρικῆς, ἔχει χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα σχεδὸν ὅμοια. Ὅταν ὁ καρπὸς τοῦ ποὺ μοιάζει μὲ μήλο, ὠριμῶσι ξεραίνεται πολὺ γρήγορ' ἀπὸ μέσα ἐνῶ ἐξωτερικῶς μῆνει ἀμετάβλητος σὲ μορφή καὶ σὲ χρῶμα.

Ἔτσι γελιέται κανεὶς νομίζει πὼς κόβει ἓνα ζουμερὸ φρούτο· ἄμα ὁμως βγάλε τὴ φλόδα καὶ προσηρῶσθ λίγο περὶ μέσα βρῖσκει μὴ μάζα ζεφῆ, κἀτ. σὰν προιονίδα ἢ σὰν ψύχα κομποζωλιάς, καὶ ἀπογοιτεύεται.

Καλλίτερα ὁμως ἔτσι, γιὰ τὰ «μήλα τῶν Σοδόμων» εἶνε καρπὸς φαρμακερὸς καὶ ὁσοι τὰ ἔφαγαν πέθαναν. Ἐλέγε κανεὶς, δι κλείνει μέσα του τὴ θεϊκὴ κἀδρα ποὺ ἐξαπολύθηκε ἐναντίον τῶν Σοδόμων, καὶ δι ζεράθηκε ὄχι ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ Ἡλίου τῆς θεγμῆς ἐκείνης Ἀφρικανικῆς χώρας, ἀλλὰ μάλλον ἀπὸ τὴν ἴδια φωτιὰ ποὺ κατέστρεψε τὴς δύο ἀμαρτωλῆς πόλεις, τὴ Σόδομα καὶ Γόμορα. Πράγματι, ἡ Παλαιὰ Διαθήκη μᾶς πληροφορεῖ δι τόσο διεφθαρμένοι, τόσο ἀμαρτωλοὶ ἦταν οἱ κάτοικοι τῶν δύο ἐκείνων πόλεων, ὥστε ὁ γενάρχης Ἀβραὰμ δὲ μῦρεσε νὰ βρῆ σὺτε πενήντα ἀνθρώπους δικαίους σὲ ἅλα τὴ Σόδομα. Εἶχε πᾶρι ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴν ἰσχύει δι, καὶ μόνο πενήντα ἀνθρώπους δικαίους ἂν εἴρισκε, ἢ πόλις θὰ ἐσώζετο. Ἡ προσηρῶσθ σιδήθηκε μάταιη· καὶ τότε μὲ πολλὰς ἱκεσίαι, ὁ Ἀβραὰμ ἐπέτυχε ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ ἐλαττωθῆ τὸν ἀριθμὸν σὲ σαραντιάντες, ἔπειτα σὲ σαράντα, σὲ τριάντα, σὲ εἴκοσι, τέλος σὲ δέκα. Ἀλλὰ σὺτε δέκα σωστοὶ καὶ τίμοι ἀνθρώποι δὲ βρέθηκαν σὲ πόλιν ἐκείνη τῆς ἀισχυρότητος καὶ τῆς ἀκολασίας!

Εἶνε γνωστὸ τὸ τέλος τῶν Σοδόμων καὶ τῶν γειτονικῶν Γομόρων, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ἦταν ἐπίσης ἀκόλαστοι. Ἡ θεϊκὴ ὀργὴ ἔσπασε ἄγρια. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔπεφε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν φωτιὰ καὶ θειάφι. Τὰ σπῆτα, οἱ ἀνθρώποι, τὰ ζῶα, τὰ δέντρα, τὰ πάντα γενήκανε σάχητν!.....

Καμμὶ βιβλικὴ σημείωση δὲν μᾶς βοηθεῖ νὰ ὀρίσουμε ἀκριβῶς τὴν τοποθεσίαν τῶν δύο ἀμαρτωλῶν πόλεων. Συντρέχον ὁμως πολλὰ στοιχεῖα γὰρ νὰ μᾶς κἀνον νὰ πιστέψουμε ὅτι τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα βρισκόντοισαν σὲ μὴ κοιλάδα ποὺ σήμερα εἶνε ἀκατοικητὴ καὶ ἔχει σὲ μῆσον τὴν ἀλυμρῆ ἐκείνη λίμνη ποὺ εἶνε γεωγραφικῶς γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα Νεκρῆ Θάλασσα.

Μὲ λίγη ἐμπνευσι δὲν θὰ διςτόση κανεὶς ν' ἀναγνωρίση, δι σὲν τόπο αὐτὸν διεφθαρτίσθηκε ἡ μεγάλη τραγωδία, γιὰ τὴν δλόκληρη ἡ κοιλάδα ἔχει ὄρη καταραμένον τόπου. Αὐτὴ ἡ Νεκρὴ θάλασσα ὄχι μόνο ἔχει ἓνα τέτοιο πένθιμο ὄνομα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς ὀνομασίας τῆς εἶνε θλίβερη.

Μέσα σὲν εὐθύρῳσθ αὐτὴ λίμνη δὲν ὑπάρχει κανένα ζωντανὸ πλάσμα· κανένα ψάρι, κανένα χέλι, κανένα ὀστρακόδερμο. Κανένας ποτὲ ἀνθρώπος δὲν ἀναφέρεται ποὺ νὰ φάρεψε ζωντανὸ πρᾶμα σὲν νεκρὰ ἐκείνα νερά, ποὺ εἶνε γιομάτα ἄλατι, τρεῖς καὶ τέσσερες φορῆς φορῆς ἀλυμρότερα ἀπὸ τὰ νερά κἀθε θάλασσας. Καὶ εἶνε τόσο φορτωμένα μ' ἄλατι, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιπλῆρ σ' αὐτὰ, καὶ χωρὶς νὰ ζεφῆ κολύμπι.

Ἄν ὁμως δὲν ὑπάρχει ὀργανικὴ ζωὴ μέσα σὲν λίμνη καὶ γέρω τῆς, ἡ ἀνδράγανος ὁμως ἔβλν εἶνε ἄφθονη. Πλοσιούτατα

Στὰ μέρη ἐκείνα ἐταξείδεφ ἀν περασμένο μῆνα ἓνας Γερμανὸς ἐπιστόμω, ὁ Ἐρρίκος Μπαγιερντόφερ, εἶδε πολλὰ καὶ ἔομειωσε πολλὰ, μὲ τὴν Γερμινικὴ τῶν παρατηρητικότηαι.

Καὶ τώρα, σ' ἓνα περιόδικὸν τῆς πατρίδος του, δίνει τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι τῆς καταστροφῆς τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόρων. Κατὰ τὴν γνώμην του, αἱ δύο πόλεις θὰ βρισκόντοισαν κοντὰ σὲ πετρελαιοφόρους πηγὰς. Θὰ σὺνέβη λοιπὸν κἀποτε νὰ πῶσθ κερῶν, ν' ἀνοίρη ὄρυγμο σὲ καμμὶ πηγή καὶ ν' ἀνάβη πυρκαϊὰ τεραστίων διαστάσεων.

Τέτοιαι πυρκαγιῆς ἀπὸ κερωνὸ ἔγειναν πολλὰς φορῆς σὲς πετρελαιοφόρους πηγὰς τῆς Ρομηανίας καὶ τοῦ Κανκάσου καὶ ἐξολόθρευσαν ὀλόκληρα χωριά. Ὁ Γερμανὸς γημικὸς, ὑποστηρίζει, ὅτι τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα ἦταν χρισμένα σὲν βροεινὴ ὄχητ τῆς Νεκρῆς Θάλασσας. Ἐδῶ ἓνα ἄλλο στοιχεῖο συμπῆκει μὲ τὴν παρᾶδοσι ποὺ μᾶς διηγεῖται ἡ Ἁγία Γραφή. Σ' ἓνα βουνὸ στέκεται γιγάντιο τὸ ἄλατινο ἄγαλμα σὲν ὁποῖον μετῆβλήθη ἡ γυναῖκα τοῦ Λῶτ. Τὸ βουνὸ αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὄρυκτὸν ἄλας· καὶ ὀνομάζεται Γέμμελ Ὄθοντομ. Ἐνας βράχος του, ποὺ φαίνεται σὰν ἀπομονωμένος ἀπὸ τ' ἄλλο βουνὸ, ἀρκετὰ μεγαλύτερος ἀπὸ ἀνθρώπινο κορμὶ, ἔχει τὸ σῆμα γυναικίον σώματος. (Εἶνε δπλαδὴ κἀτὶ ἀνάλογο μὲ τὴν γνωστὴ «Κοιμωμένη» ποὺ φαίνεται ἀντικρῶ τοῦ δικου μας Πόρου, σ' ἓνα βουνὸ τῆς Πελοποννήσου, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι τὸ ἄλατινο ἄγαλμα εἶνε ὄρθιο).

Ὁ περιγητῆς ποὺ θὰ σταθῆ ἀπὸ ὀνομας καὶ θὰ παρατηρῆσθ προσεχτικὰ τὸν περιεργὸ αὐτὸ βράχο τοῦ Γέμμελ Ὄθοντομ, θὰ διακρίνει τὸ σῆμα μᾶς γυναικὸς μὲ βραϊκὴ καλύπτρα ποὺ κόνταξ κατὰ τὸ μέρος σὲν ὁποῖον ἄλλοτε θῶντοετὸ ἡ καταραμένη πόλις... Εἶνε γνωστὸ τὸ τέλος τῆς γυναικῆς τοῦ Λῶτ, κατὰ τὴν ἀφήγησι τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τοῦς Ἰσραηλιτικῶς θρύλων, τοῦς ὁποῖους καὶ τώρα βρισκόμε σὲ βιβλία καὶ τὰ χειρόγραφα τῶν Ἐβραίων λαογράφων, ποὺ μᾶς δεινὸν μάλιστα λεπτομερῆς πληροφορίες:

Ὅταν ὁ Θεὸς ἀπεφᾶσισε πᾶ νὰ τιμωρῆσθ τὴς διεφθαρμένους πόλεις, θέλλοσε νὰ σώσθ τῆς σαρῆς δικαίαι ψυχῆς: Τὸν Λῶτ, τὴν γυναῖκα του, καὶ τὴς ἀνύπαντρες θυγατέρες του. Τοῦς προειδοποίησε λοιπὸν μ' ἓναν ἄγγελόν του νὰ φύγῳν κρυφᾶ, τὴ νύχτα, πρὸς τὸ βουνὸ, χωρὶς νὰ γυρίσσοτε τὸ κεφᾶλι πίσω νὰίδοσν.

Ὁ Λῶτ ἐπροσηρῶσθε ματαίως νὰ πῆσθ καὶ τὴς ἄλλῆς δύο κόρες του (ποὺ ἦταν παντρεμένες) νὰ τὸν ἀκολουθῶσθ. Ἐκείνης γέλασαν, δὲν ἐπίστεψαν τὰ λόγια του καὶ ἔμειναν. Ἡ διήγησις τῆς φυγῆς μᾶς δείχνει ὅτι ἡ περιέργεια εἶνε ἐλάττωμα

Ἡ γυναῖκα τοῦ Λῶτ μεταβάλλεται σὲ ἄγαλμα ἄλατος. (Εἰκὼν Ντορέ)

Ἰουδαῖοι λαογράφοι καταγράφοντας λαϊκοὺς θρύλους.

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΠΕΤΡΑΔΙΑ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Τὸ πιδ γρουσουζίκιο διαμάντι. — Ἀπὸ τὰ βάρη τῆς γῆς στὰ βάρη τοῦ ὠκεανοῦ. — Ποιὸς φτρεῖαι γιὰ τὸ ναυάγιο τοῦ Τιτανικοῦ. — Ἐνα κομπελόι τραγικῶν συμπτώσεων.

Ἐπάρχουν πολυτίμητα πετράδια ποὺ θεωροῦνται γρουσουζίκια γιὰ τοὺς κατόχους των. Τὰ διαμάντια ἰδίως πιστεύεται πὸς ἔχουν μὴ ἀπόκρηψη δύναμη νὰ φέρουν δυστυχία σ' ὅσους τὰ φοροῦν.

Οἱ ἱστορίες τοῦ «Σάνου», τοῦ «Κοκινῶρ» (ποὺ στόλιζε τὸ διάδημα τῆς βασιλίσσης Ἀλεξάνδρας τῆς Ἀγγλίας) καὶ τῶσαν ἄλλων περιφώνων διαμαντικῶν συνετέλεσαν πολὺ στὸ νὰ στερεοποιηθῆ ἡ περὶ αὐτὴ πρόληψη.

Τὸ «γαλάζιο διαμάντι» ποὺ βυθίστηκε μαζὶ μὲ τὸν «Τιτανικό» στα 1912, ἦταν τὸ ποιδ γρουσουζίκιο φαίνεται ἀπ' ὅλα τὰ πετράδια τοῦ κόσμου. Ἡ ἱστορία του εἶνε γεμάτη ἀπὸ θλιβερὰ συμπτώσεις :

Στὰ 1668 εὐρέθηκε στὰ ἀδαμαντωρυχεῖα Γκολκόντα στὸ Ἰνδοστάν. Ὁ ἐργάτης ποὺ τὸ βρῆκε πέθανε σὲ μιά ἐκρηξη ἀπὸ τὸ ἀδαμαντωρυχεῖο. Τὸν ἴδιο χρόνο τὸ διαμάντι αὐτὸ ἀγοράστηκε ἀπὸ τὸν πλουσιώτατο ἔμπορο Ταβερνιέ. Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς δὲν εἶχε προφάσεις νὰ τὸ πουλήσῃ καλὰ-καλὸ στὸν Λουδοβίκο 14ον, ὅταν πηγαίνοντας στὴ Περσία γιὰ τὸ ἐμπόριό του, ληστεύθηκε καὶ πέθανε ἐγκαταλειμένος κ' ἐρημος ἀπὸ κίτρινο πυρετὸ. Ὁ Λουδοβίκος 14ος τὸ ἐσχάρισε στὴν εὐνοουμένη του κ. ντὲ Μοντεσπᾶν, ποὺ ἔχασε ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη τὴν εὐνοία τοῦ βασιλικοῦ ἔραστοῦ τῆς.

Στὰ 1747 ὁ Λουδοβίκος 15ος «δένει» τὸ γαλάζιο διαμάντι στὸ παράσημο του τοῦ «Χρυσοῦ δέρατος». Ἡ Μαρία Ἄντουανέττα τὸ βάζει ἐπιστὰ ἀπὸ λίγο στὸ διάδημά της. Εἶνε γνωστὸ τὸ θλιβερὸ τέλος της. Εἶνε γνωστὴ ἀκόμα καὶ ἡ ἀγριοτάτη σφαγὴ τῆς κ. Λαμπᾶ ἀπὸ τοὺς «Ἀβράκωτους».

Ἡ κυρία αὐτὴ εἶχε θανατωθῆ τὸ «γαλάζιο διαμάντι» καὶ τὸ εἶχε φορέσει μιά μόνη βραδιά.

Στὰ 1792 πουλήθηκαν ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Συνέλευση τὰ κοσμήματα τῆς Ἀυτοκρατορίας. Ὁ ἀγοραστής του, κάποιος πλουσιώτατος ἔμπορος Μπωλιέ

ἔχασε δολοκλήρη τὴν περιουσία του καὶ πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα στὴ Μασσαλία μὲ τὸ διαμάντι στὴν τσέπη γιὰτι λυπότανε νὰ τὸ πουλήσῃ.

Ἀργότερα τὸ γρουσουζίκιο αὐτὸ διαμάντι ἔφτασε ἀγνωστο πῶς-στὰ χεῖρα τοῦ Ρώσου πρίγκηπα Καντιόφσκυ ποὺ τὸ χάρισε σὲ μιά χορευτριά τοῦ Φολί-μπερζέρ. Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ χορευτρία αὐτὴ δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν ἔραστή της καὶ ὁ πρίγκηπας τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν λύπη του.

Ἐπιστὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο τὸ διαμάντι περιέρχεται στὴν κατοχὴ τοῦ Ἑλλήνος χρυσοχόου Μονταριδῆ ὁ ὅποιος σκοτώθηκε μὲ ὄλο κληρὴ τὴν οικογένειά του πέφτοντας σ' ἕναν γκρεμνὸ ὅπου τοὺς ἐξορῆσε τὸ ἀφηνιασμένο ἄλογο τῆς καρδίας τους.

Στὰ 1908 τὸ «γαλάζιο διαμάντι» ἀγοράζεται ἀπὸ τὸν Σουλτᾶνο Ἀμπτούλ Χαμίτ. Ἐνας φύλακας τοῦ διαμαντιοῦ βρίσκεται ἕνα βράδυ πνιγμένος. Ἐνας ἄλλος σκοτώνεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χαμίτ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σουλτᾶνος καταντᾶει ἐκεῖ ποὺ κατάντησε.

Οἱ νεότευχοι βγάζουν σέδημοκρασία τοὺς θησαυροὺς τοῦ Χαμίτ καὶ τὸ γαλάζιο διαμάντι πουλιέται σ' ἕναν πολυκατομυριούχο Ἀμερικανὸ ποὺ μπαρκαρίστηκε στὸν Τιτανικό γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ πολυτίμητο ἀπόκτημά του στὴν Ἀμερική.

Ὁ Τιτανικὸς ναυαγῆ. Ὅλοι θυμόμαστε τὸ τραγικὸ ναυάγιο τοῦ ποὺ στοίχισε τὴν ζωὴ τῶσαν ἀνθρώπων.

Κι' εἶσι τὸ «γαλάζιο διαμάντι» βρίσκεται πιά στὰ βάρη τοῦ Ὤκεανοῦ.

Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ τὸ ξαναβγάλουν πιά.
La rat des bibliothèques

πολὸ γυναικεῖο, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀβραάμ : Ἡ οἰκογένεια τοῦ Λὼι ἐβάδιζε πρὸς τὸ βουνό, ἡ πρῆνη βροχὴ ἀρχισε νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ γυναικὴ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν περιέργειά της. Ἐγύρισε ἀπὸ τὸ κεφάλι νὰ ἰδῆ καὶ ἀμέσως μετεβλήθη σὲ ἀγαλμα ἀπὸ ἀλάτι !..

Τὸ ἀλατινίον αὐτὸ ἀγαλμα στέκει ἀκόμη ἐκεῖ ὄρθο, σὴν ἄκρη τοῦ Γέμπελ Ὀντοῖου, καὶ ἀπὸ αἰῶνες κοιτάζει τὸ μέρος ὅπου ἦτανε μιά φορὰ τὸ Σόδομα καὶ τὸ Γόμορα.

Καὶ ὁ δὲ στέκῃ ἐκεῖ, ἴσως, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ἀξίνα τῶν ἐργατῶν τῆς Ἀγγλικῆς Ἐταιρείας τὸ γκνεμίση κομμάτια. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ὄρακτό ἀλάτι εἶνε ἐπίσης καλὸ ὄπως τὸ θαλάσσιο, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ φάμε καμιά μέρα (διχως νὰ δὲν ἀποφασίζουμε) σαρκῆδες ἀλατινισμένους ἀπὸ τὰ κομμάτια τῆς γυναικὸς τοῦ Λὼι !

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Β. Οδγκῶ

I

Παιδοῦλα, ἂν ἦμιον βασιλῆας, θὰ σοῦδινα τὸ στέμμα μπρὸς στὸ λαὸ μου ταπεινὰ γονατισμένο γάμου, τ' ὀλόγρυσσο στεφάνι μου, τὸ σκήπτρο, τὰ λουτρά μου, τ' ἀμέτρητα καρβία μου καὶ τὰ λαμπρὰ ἄρματα μου γιὰ ἕνα γλυκὸ σου βλέμμα !

Ἄν ἦμιον Θεός, θὰ σοῦδινα τὴ γῆν ὅλη δική σου, τοὺς δαίμονες κ' ἄγγέλους μου, τὴν νύχτα τὴν ἡμέρα, τὴν ἄβυσσο, τὰ τάρταρα, τὸ πῦμα, τὸν ἀέρα, τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄπειρο τὸν κόσμο πέρα ὡς πέρα γιὰ ἕνα γλυκὸ φίλ σου !

II

Ζωγραφιστὰ εἶν' τὰ κάλλη σου, κυρά, στὸ πρόσωπό σου, σμῶ εἶνε τὸ τραγοῦδι σου, γύρου σιορπὰ ὁ χορὸς σου περὶφανα μιά χάρη, λούζει τὰ μάτια σου ἀπάλὰ τὰ γαλανὰ ἢ ματιὰ σου καὶ μιά ὀμορφιά τὸ κάθε τι ποὺ βρίσκεται κοντὰ σου ξεχωριστὴ ἔχει πάρε.

Ἀστέρι νεῖο, διαν ἔρχεσαι στὸ νεκρωμὸ τῆς φύσης μὲ τὸ λαμπρὸ χαμόγελο τῆ νύχτα νὰ φωτίσης ποὺ πάντα μᾶς φοβίζει σὺν τὸ πουλί ποὺ τὴν ἀγὴν τὴ ῥόδινη μὴγαι μες στὴν καρδίη μου στοχασμὸς ἐρωτικὸς ξυπνάει καὶ τὸ τραγοῦδι ἀρχίζει.

Μὰ εἶν' ποτε δὲν τ' ἄκουσες, καθὼς περνοῦν οἱ χρόνοι, γιὰτι φτερά ἢ παρθενικὴ νιτροπὴ ζηλιάρη ἀπλώνει ἀπάνω ἀπ' τὴν ψυχὴ σου καὶ ὁ ἄγγελος ποῦστειλε ὁ θεὸς σιμά σου παραστατὴ ποτε του δὲν κοκκίνησε σὰ γύρως τὸ μάτι πρὸς τὴν ἀγνὴ μορφὴ σου.

Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα

Σ' ἘΝΑ ΞΕΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ἘΝΟΣ ἈLBUM

Alphonse de Lamartine

Θυμᾶμαι κάποια ἀκρογιαλιά ὅπου τὸ πῦμα τρέλλες ἔκανε — ἔταν τοῦ Νοτιᾶ μὲ τράβηξαν τὰ μέρη. Γαλάζιος ἦταν ὁ οὐρανὸς δίχως θολὸς νεφέλες. ὅλα τριγύρω μου λεπτὰ, ὡσὰν ἀκισαρόελλες κ' ἀνάπνεα χαρούμενος τὸ κλαρὸ ἀγέρι...

Μιά θάλασσα πλατεῖα, μακρὰ, καὶ δίχως ἀκρογιαλί ἀπλώνονταν σ' ὄριζοντα ψέλλοντας μοιρολόι. Νά, κ' ἡ πορτοκαλλιά τρελλή, μὲ μιά καινούργια ζιλι μού σκόρπιζε λευκοὺς ἀνθούς, σ' ἀνάμалλο κεφάλι καὶ μυρωδιὸς σηκώνονταν ἀπ' τὴν βρογμένη χλόη...

Τοῦ λόφου ἦσαν τότε ἐνὸν, τὸ πνευμένο θεῖμα σ' ἕνα ναὸ ποὺ τσάκιε ἀπ' τὸν πολὺ τὸ χρόνον, ἐπλεκες ἕνα φωτεινὸ καὶ μυρωμένο στέμμα ἦσανα τὸ στολίδι του, ἡ σάρκα του, τὸ αἷμα τοῦδινες μιά κρηφὴ ζωὴ μὲ τὸ θερμὸ σου κλώνο.

Λουλούδι !.. ποὺ ἡ ἀγάπη σου στὰ ἐρεθία ἕνα πληθὸς ζωὸς ἀπλώνει, ἐμοῦσας τὸν ψυχαράχτη χάρο, ἔκωπα τ' ἄσπρο σου ἀνθὸ, σ' ἐρεθίζα μὲς στὸ βῆθος βαστώντας σε στὸ γέρικο καὶ πνευμένο στήθος τὸ μῦρο σου, σὲ μιά στιγμὴ ζήτησα νὰ τὸ πάρω !..

Τὸ ἀκρογιαλί, τὸ ναὸ, ποτεῖς πιά δὲν τὰ εἶδα, λὲς τὰςβιος κάποιος γοργὸς θανατορὸς ἀγέρας. Κι' ἡ μυρωδιὰ σου σβύστηκε κ' αὐτὴ σὺν τὴν ἐλπίδα καὶ μοναχὰ γυρίζοντας κάποια θαμπὴ οσλίδα βροχὰ τὸ στίγμα τὸ νεκρὸ μᾶς φωτεινῆς ἡμέρας.

Ἡ ΒΡΟΧΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Τοῦ Longfellow

Ἡ μέρα εἶνε κρύα, βαρεῖα, σκοτεινιασμένη πέφτει ἡ βροχὴ στὶς πλάκες, θολὴ καὶ παγωμένη. Στὸ γκρεμισμένο τοῖχο γέρονε ἡ κληματαριά στὸ φῶσμα τ' ἀγέρα τὰ φύλλα ἀπ' τὰ κλαρὰ γλυστράνε. Εἶν' ἡ μέρα κρύα, σκοτεινιασμένη...

Εἶν' ἡ ζωὴ μου κρύα, βαρεῖα, σκοτεινιασμένη μὲς στὴν ψυχὴ μου πέφτει βροχούλα παγωμένη στὸ κρῖνο Παρελθὸν μου, γέρονον οἱ σκέψεις πάλι μὰ νὰ ξανὰ οἱ ἐλπίδες μὲς στὴν ἀνεμοζάλη γυροῦν, κ' ἄς εἶν' ἡ μέρα βαρεῖα σκοτεινιασμένη.

Ἦσῃσας καρδιά μου, μὴν εἶσαι πιά θλιμμένη κάτω ἀπὸ τίς νεφέλες νὰ ὁ ἥλιος ποὺ προσμένει. Ἀντὴ τὴ μάθη μοῖρα δὲν ἔχεις μοναχὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο πέφτει μιά τσουχητῆ βροχὴ καὶ μᾶς πλακώνει ἀνὰ μὲρα σκοτεινιασμένη !..

Μεταφράσεις Ἀλῆδας Καρτέλη